

POSTANOWIENIE

1 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 1 października 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. S. i I. S.
przeciwko Spółdzielni w K.
o ustalenie nieważności uchwał rady nadzorczej,
na skutek skargi kasacyjnej P. S. i I. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 17 stycznia 2023 r., I ACa 662/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powodów na rzecz pozwanej koszty postępowania
kasacyjnego w kwocie 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł z odsetkami
w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu
świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Powodowie I. S. i P. S. w pozwie skierowanym przeciwko Spółdzielni w K. (dalej: Spółdzielnia) wniesli o ustalenie nieważności uchwały nr [...] Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni z 21 maja 2020 r. w przedmiocie wykluczenia powódki oraz o ustalenie nieważności uchwały nr [...] 1 Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni z 21 maja 2020 r. w przedmiocie wykluczenia powoda, a także o

uchylenie obu tych uchwał. Wyrokiem z 18 lutego 2022 r. Sąd Okręgowy w Opolu oddalił powództwo. Apelacja powodów została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 17 stycznia 2023 r. Powodowie wnieśli skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynach kasacyjnych objętych art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi powodowie podnieśli, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne dotyczące tego cyt.: czy działania powodów podejmowane w ramach działalności gospodarczej jako najemców składnika majątku pozwanej spółdzielni mieszczą się w kategoriach obowiązków członkowskich oraz czy owe działania stanowią rażące naruszenie obowiązków członka, uzasadniające podjęcie zaskarżonych uchwał.

W nawiązaniu do tej przyczyny kasacyjnej należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz poglądów nauki, istotnym

zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14). Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy zwracaniu się przez sąd powszechny z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego na podstawie art. 390 k.p.c., zawrzeć we wniosku pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność proponowanego sposobu ich rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji przedstawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 oraz z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Zawarte we wniosku zagadnienie nie spełnia tych wymagań, albowiem nie stanowi abstrakcyjnego zagadnienia, wymagającego uogólnionej *stricte* jurydycznej wypowiedzi Sądu Najwyższego, lecz nawiązuje do okoliczności faktycznych tej sprawy i stanowi w istocie skierowane do Sądu Najwyższego bezpośrednie pytanie o sposób rozstrzygnięcia tej sprawy. Abstrahuje ponadto od poczynionych przez Sądy *meriti* ustaleń faktycznych oraz rozważań prawnych na gruncie art. 24 prawa spółdzielczego i statutu pozwanej Spółdzielni. Powodowie nie wykazali zatem przywołanej przyczyny kasacyjnej uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi powodowie podnieśli, że jest ona oczywiście uzasadniona ze względu na rażące naruszenie przepisów prawa materialnego i istniejącego orzecznictwa oraz piśmiennictwa.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi na jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) nakładało na skarżących powinność wykazania, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia przytoczonych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Oczywiste jest tylko to, co można

dostrzec bez potrzeby głębszej analizy sprawy. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób jednoznaczny i oczywisty, na pierwszy rzut oka, co skarżący winien wykazać we wniosku o przyjęcie skargi w wyodrębnionym konstrukcyjnie i formalnie wywodzie prawnym, bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia; podstawy kasacyjne nie podlegają bowiem badaniu na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., nr 13, poz. 230).

Wniosek powodów nie odpowiada tym wymaganiom, albowiem nie przytoczyli w nim przepisów, których rażące naruszenie zarzucają, ograniczając się do ogólnych twierdzeń o nietrafności zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanej Spółdzielni, która wniosła odpowiedź na skargę kasacyjną, znajduje podstawę w art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a także § 8 ust.1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r. poz. 1935).

[SOP]

[ms]

